

de Ændringsforslag, der ere stillede under Nr. 2, 3, 6, 7 og 9. De gaa ud paa, at den Værdistigning, som danner Grundlaget for Ansættelsen af Jernbaneskylden, skal være konstateret, før der udredes Afgift af den. Jeg tror, man vil finde det rimeligt, at man ikke skal betale Skat af et Skatteobjekt, som man muligvis aldrig kommer i Besiddelse af. Jeg vil imidlertid ogsaa her gribe Lejligheden til at fatte mig saa kort som muligt, jeg skal derfor ikke paa dette Punkt gaa videre, men blot anbefale disse Ændringsforslag, der høre sammen, til det høje Tings Velvillie, saa vil jeg høre den meget ærede Ordførers Udtalelser og Indvendinger imod dem, før jeg søger at gen-drive dem, og jeg skal ikke paa Forhaand gaa ind paa, hvad han muligvis kunde tænkes at sige.

Lewinsky: Naar jeg indstiller Lovforslaget uforandret til Vedtagelse, ligger det ikke i, at jeg ikke ønsker Lovforslaget forandret. Som jeg udtalte ved første Behandling, mener jeg, at man burde have forlangt en noget større Afgift af Værdiforøgelsen ved Jernbaneanlæg; men under Udvalgsbehandlingen er jeg bleven klar over, at videre end Lovforslaget var der ingen Udsigt til at komme. Men deraf følger naturligvis ogsaa, at jeg heller ikke kan slutte mig til de Ændringsforslag, der ere stillede fra Flertallets og Mindretallets Side, da de nærmest gaa ud paa at forringe Afgiften. Flertallets Ændringsforslag røre, det erkender jeg, ikke ved Lovforslagets Principper, men den Nedsættelse, de foreslaa, er ikke saa ganske ringe. Flertallet anfører selv i Betænkningen et Eksempel paa, hvorledes denne Forandring i Afgiften vil blive ved en Værdistigning af indtil 50 pCt., altsaa selv for en ikke saa ringe Værdistigning. Efter Lovforslaget vilde det efter denne Frem-sættelse blive en Nedgang med $\frac{1}{3}$, det vil altsaa sige, at ved en Værdiforøgelse paa 50 pCt. vil Afgiften i Virkeligheden nedsættes fra $1\frac{1}{2}$ til 1 pCt., og det er jo en ganske betydelig Nedsættelse. Men tillige forekommer det 10 pCt.s Afdrag mig meget uheldigt. Efter mit Skøn vil det blive de smaa Ejendomme, der komme til at betale mest. Jeg sætter, at man har to Ejendomme, der begge to ved et Jernbaneanlæg faa en Værdiforøgelse af 4,000 Kr. Den ene er vurderet til 10,000 Kr. og kommer til at betale en Jernbaneskyld af 3,000, idet det ene Tusind gaar fri. Den anden Ejendom faar ogsaa 4,000 Kr.s Værdiforøgelse, men den er vurderet til

40,000 Kr. og vil altsaa slippe fuldstændigt fri, idet de 4,000 Kr.s Værdiforøgelse kun lige ere 10 pCt. af Ejendommens Værdi. Altsaa ville de store Ejendomme under visse Forhold kunne slippe aldeles fri, medens de mindre komme til at betale Jernbaneskyld af de $\frac{3}{4}$ af Værdistigningen. Dette finder jeg uheldigt, og jeg kan ikke stemme for det.

Mindretallet under Nr. 2 har ikke i Betænkningen lagt Skjul paa, hvad der i Virkeligheden er deres Hjertes inderste Mening om det foreliggende Lovforslag. Hvis de skulde følge, hvad de af Hjertet ønske, saa de vist helst, at der blev lagt en Strikke om Forslagets Hals, og det saa blev hejst op i den højeste Trætop til Skræk og Advarsel for ligesindede, der vilde føre Angreb mod den hellige Grundejendomsret. Imidlertid har Mindretallet vist følt, at Evnen ikke svarede til Villien, og saa have de forsøgt gennem de forskellige Ændringer at gøre Forslaget saa lidt betydende som muligt. Det er jeg efter mit Standpunkt selvfølgelig absolut imod. Mindretallet anfører i Betænkningen forskellige Ting til Forsvar for deres Stilling. De anke saaledes særligt over, at de magre Egne ville blive ramte af det foreliggende Lovforslag. Mig forekommer det, at man langt snarere kunde rette en Anke mod det, hvis ikke det var de magre Egne, der fik nogen Jernbaneskyld, men de fede. Det forekommer mig, at Mindretallet her forveksler Egnen med Grundejendomsbesidderne. Hvis Jernbaneskylden kommer til at virke, er der jo ingen Tvivl om, at de magre Egne i Virkeligheden ville faa Fordel af denne Lovs Vedtagelse, idet de ville faa en Del af den Værdistigning, der skabes ved Jernbanerne. De vilde neppe have haft Fordel af, om den enkelte Grundejer fik denne Værdistigning, puttede den i sin Lomme, solgte Ejendommen og forsvandt fra denne Egn til bedre og federe Egne, medens den magre Egn blev tilbage med de højere Grundpriser, men uden at have faaet noget Udbytte af disse. Man kan blot tænke paa Forholdetovre ved Esbjerg. Det er vel nok en af de Egne, man kan kalde Landets magre Egne. Der er vist ingen Tvivl om, at Esbjerg Kommune vilde have været ganske anderledes stillet, om man, den Gang Esbjerg Havn blev anlagt, havde haft en Værdistigningsskat, som kunde have sikret Esbjerg en Del af den Værdi, der den Gang blev skabt. Man siger, at Esbjerg Kommune nu er en fattig Kommune. Havde den faaet Del i de Vær-